Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ἐλθόντος. Συνών. φρ. *κατόπιν ἑορτῆς*) Σάντ. **2)** Τὸ ὑπὸ γυναικῶν ᾀδόμενον γαμήλιον ᾆσμα κατὰ τὴν τέλεσιν τοῦ ἀποκαμαρώματος Πόντ. (Κρώμν. Χαλδ.)

ἀποκαμαρώνω (Ι) Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ. Σούρμ. Χαλδ. κ. ἀ.)

Ἐκ τῆς προθ. *ἀπὸ* καὶ τοῦ οὐσ. *καμάρα*.

Ἀφαιρῶ τὴν *καμάραν*, τὸν πέπλον τῆς νύμφης μετὰ τὸ γαμήλιον δεῖπνον ἔνθ' ἀν. : *Ἀποκαμάρωσο κι ἂς ἐλέπωμε τὴ νύφε σ'* (ξεσκέπασε νὰ δοῦμε τὴ νύφη σου).

ἀποκαμαρώνω (ΙΙ) Κάρπ. Κάσ. Κρήτ. Ρόδ. Χίος (Καρδάμ.) *'ποκαμαρώνω* Ἴκαρ. Κάρπ. Κάσ. Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. *ἀπὸ* καὶ τοῦ ρ. *καμαρώνω*. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Α 1886 (ἔκδ. ΣΞανθουδ.)

Καμαρώνω, ἐγκαλλωπίζομαι βλέπων τι, σεμνύνομαι δι' αὐτὸ ἔνθ' ἀν. : Παροιμ.

Ὁ κόσμος κι ἂν σὲ χαίρεται, δὲ σ' ἀποκαμαρώνει

(ὅτι ἡ ὑπὸ τῶν ξένων ἐπιδεικνυομένη συμπάθεια δὲν εἶναι εἰλικρινής) Κάρπ. Καρδάμ. || Ἄσμ.

Ὅλα σὲ περιχαίρουνται κ' ἐγιὼ 'ποκαμαρώνω

Κάρπ.

Ἡ γειτονιά σου σὲ θωρεῖ καὶ σ' ἀποκαμαρώνει

Κρήτ.

Πῶς ἤθελα νὰ ἤμουνε ρόδο νὰ ξεφουδώνω,
νὰ μ' ἔβανες 'ς τὰ στήθη σου νὰ σ' ἀποκαμαρώνω!

αὐτόθ.

Ἠτσίμπησε κ' ἠφίλησε κ' ἠποκαμάρωνέν την

Ἴκαρ.

Ἀγάπην εἶχα 'ς τὸ κλουὶ κι ἀποκαμάρωνά τη
καὶ 'κείνη ἤκαμε φτερὰ κ' ἤφυε κ' ἤχασά τη

Κάσ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. ἔνθ' ἀν. «κι ἀπόξω σὰν τὴν εἴδασι τὴν ἀποκαμαρῶσα | κ' ἐφάνη μου νά 'ναι πρεπὸ ν' ἀνοίξω νά μπου μέσα».

ἀποκαματεύω ἀμάρτ. *ἀποκαματεύγω* Νάξ.(Ἀπύρανθ.) *'ποκαματεύκω* Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. *ἀπὸ* καὶ τοῦ ρ. *καματεύω*.

1) Παύω νὰ καματεύω, τελειώνω τὴν ἄροσιν τῶν ἀγρῶν Νάξ. (Ἀπύρανθ.) **2)** Ἐπὶ τῶν βοῶν, ἀποκάμνω, ἀδυνατῶ, καθίσταμαι ἀνίκανος πρὸς ἄροσιν Κύπρ. : *Τὰ βούδκια μου ἐποκαμάτεψαν.* **3)** Μεταφ. ἐπὶ τέμνοντος ὀργάνου, ἀμβλύνομαι Κύπρ. : *Τὸ μαδαίριν ἐποκαμάτεψεν.*

ἀποκαματίζω Μεγίστ. *'ποκαματίζω* Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. *ἀπὸ* καὶ τοῦ ρ. *καματίζω*.

1) Κατέχομαι ὑπὸ καμάτου, ἀποκάμνω, ἀδυνατῶ νὰ ἐργασθῶ ἔνθ' ἀν. **2)** Περιπίπτω εἰς νάρκην, ἀποκοιμῶμαι Κύπρ. : *Τὸ μωρὸν ἐποκαμάτισεν 'ποὺ τὸ κλάμαν. Ἐν ἐποκαμάτισεν κουτδὶν ἐψές. Ἔν' 'ποκαματισμένον.* **β)** Κατακλίνομαι πρὸς ἀνάπαυσιν Κύπρ. : *Ἐν-νὰ γείρω ν' ἀποκαματίσω 'λ-λίον* (θενὰ γείρω κτλ.) **3)** Κοιμῶμαι ἔνθ' ἀν. : Ἄσμ.

Νήλιον τρώσιν, νήλιον πίνουν, | νήλιον ἀποκαματίζουν

Μεγίστ.

Τὸ μονοπάτιν βκάλ-λει τους 'ς ἑνοῦ δεντροῦ τὸν κλῶνον
τδαὶ 'τδὰ χαμαὶ σταμ-μάτησεν γιὰ νὰ 'ποκαματίσῃ

Κύπρ.

ἀποκαμίδα ἡ, Ἄνδρ. Κύθν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀπόκαμα* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. *-ίδα*.

Τὸ ἀπηνθρακωμένον μέρος τοῦ ἐλλυχνίου : *Ἄμα γλυτώσῃς, νὰ σβήσῃς τὴν ἀποκαμίδα.* Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀποκάι* **1**.

ἀποκαμίζω Πόντ. (Κερασ. Χαλδ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀποκάμιν*.

Ἀποσύρω ἐκ τῆς πυρᾶς τοὺς δαυλοὺς ἔνθ' ἀν. : *Ἐπεκαμίεν ἡ φωτία κ' ἐνεβῆεν* (ἀπεσύρθησαν οἱ δαυλοὶ καὶ ἔσβησεν ἡ φωτιὰ) Χαλδ.

ἀποκάμιν τό, Πόντ. (Κερασ. Ὄφ. Σαράχ.) *ἀποκάμι* Πόντ. (Ὄφ.) *ἀποκάμ'* Πόντ. (Ἀμισ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀπόκαμα*.

Τὸ ἐκ τῆς καύσεως ὑπολειφθὲν ξύλον εἴτε καιόμενον ἔτι εἴτε ἐσβεσμένον ἔνθ' ἀν. : *Ἔρπαξεν τ' ἀποκάμ' κ' ἐφόρτωσέ με ἕναν 'ς σὴ ράδαν* (καὶ μοῦ ἔδωσε μιὰ 'ς τὴν πλάτη) Τραπ. Χαλδ. *Ἀφμένον ἀποκάμ' μὴ λαΐῃς* (ἀναμμένο δαυλὶ μὴ κινῇς) Χαλδ. *Τὰ ποδάρἀ σ' ἄμον ἀποκάμἀ εἶν'* (ἀκάθαρτα) Κοτύωρ. Χαλδ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀποκαΐδι* **1**.

ἀποκάμινο τό, Χίος (Πιτ.)

Ἐκ τῆς προθ. *ἀπὸ* καὶ τοῦ οὐσ. *καμίνι*.

Τὸ ὑπόλειμμα τῆς καμινεύσεως τοῦ ἀσβεστολίθου.

ἀποκαμινώνω Πόντ. (Σούρμ. κ. ἀ.)

Ἐκ τῆς προθ. *ἀπὸ* καὶ τοῦ ρ. *καμινώνω*.

Σβήνω τὴν πυρὰν τῆς ἑστίας, ἀποσύρω τοὺς δαυλούς. Καὶ μέσ. μένω ἄνευ πυρᾶς, δὲν ἔχω φωτιά.

ἀποκάμισμαν τό, Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀποκαμίζω*.

Ἡ ἀπόσβεσις τῆς πυρᾶς.

ἀπόκαμ-μα τό, Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. *ἀποκάμπτω*. Πβ. *ἀποκάβγω* **1**.

Ἡ καμπὴ τῆς ὁδοῦ ὅπου κάμπτοντες παύομεν νὰ εἴμεθα ὁρατοί : *Ἀτουδὰ 'ς τ' ἀπόκαμ-μα νὰ μ' ἀλημένῃς* (ἀναμένῃς).

ἀποκαμ-μὸς ὁ, Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. *ἀποκάμπτω*. Πβ. *ἀποκάβγω* **1**.

Κάμψις.

ἀποκάμνω σύνηθ. *ἀπουκάμνου* Ἤπ. Θεσσ. (Ζαγορ.) *'ποκάμνω* Προπ.(Ἀρτάκ.) Σύμ. κ. ἀ. *'ποκάμνου* Εὔβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) *ἀποκάνω* σύνηθ. *ἀπουκάνου* Σάμ. Σκόπ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Λοκρ.) κ. ἀ. *ἀποκάν-νω* Καλαβρ. (Μπόβ.) Κάσ. *'ποκάνω* Κάσ. Κρήτ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) κ. ἀ. *ἀποκάμω* Καππ. (Σινασσ.) Πόντ. κ. ἀ. *ἀπουκάμου* Μακεδ. (Σισάν.) *ἀποκαίνω* Κρήτ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Ἀόρ. *ἀπόκαμα* ἢ *ἀπόκανα* σύνηθ. Μετοχ. *ἀποκαμωμένος* κοιν.

Τὸ ἀρχ. *ἀποκάμνω*. Ὁ τύπ. *ἀποκαίνω* ἐκ τοῦ ἀορ. *ἀπόκανα* κατὰ τὸ ἀντίστροφον σχῆμα *πέθανα -πεθαίνω, ζέστανα-ζεσταίνω* κτλ.

Α) Ἀμτβ. **1)** Παύω νὰ κάμνω τι ἕνεκα κόπου, καταπονοῦμαι, ἀπαυδῶ, ἰσχυρότερον τοῦ *ἀποστένω* ἢ *κουράζομαι* σύνηθ.: *Ἀπόκαμα νὰ δουλεύω-νὰ πλένω-νὰ ράβω* σύνηθ. *Ἐπόκαμαν τὰ βόδια* Χίος *Θ' ἀποκάμῃ 'ς τὸ δρόμο* Μάν. *Δ'λεύ' δ'λεύ', πουτὲς δὲν ἀπουκάμ'* Σισάν. *Εἶναι ἀποκαμωμένος. Φαίνεται σὰν ἀποκαμωμένος* κοιν. *Ἐποκαμωμένη εἶμαι σήμερο ἀπὸ τσοὶ δουλειὲς* Α.Κρήτ. || Ἄσμ.

Ἀπόκαμαν τὰ μάτια μου τηρῶντας εἰς τὲς στράτες

Ἤπ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Εὐριπ. Ἴων 135 «εὐφάμους δὲ πόνους μοχθεῖν οὐκ ἀποκάμνω». **2)** Ἀποθνήσκω Α.Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Βόθρ. Γαλανᾶδ. Καλόξ. κ. ἀ.) Σέριφ. : *Βούτα τονε ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ σφῖξε του τὸ καρύδι ν' ἀποκάμῃ* Γαλανᾶδ. *Μοῦ 'πόκαμε ἡ μανάρα* Βόθρ. *Ἐποκάμασί μου ἐφέτι δέκα ζὰ* Ἀπύρανθ. *Τοῦ ἀρφανοῦ ἠπόκαμεν ἡ μάννα* Σέριφ. *Γάλα πίνω νὰ μὴ δοκάνω. Δὲν ἀποκαίνει, μόνου μὴ φοβᾶσαι* Γαλανᾶδ. *Ἐποκάνει δλεὸ ὁ κακομοίρης* Κρήτ. Μετοχ. *Ἀποκαμωμένος* (σκοτωμένος, πεθαμένος) Νάξ. Συνών. *ἀποκάβγω* **2**, *πεθαίνω*. **3)** Παύω ὑπάρχων,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ